

Въ това време, из-пomeжду хората, виждамъ, из-скочи мой Савеличъ, приближи са до Пугачова и подаде му единъ листъ хартия. Азъ не можѣхъ нито да си въобрази, какво ще да произлѣзе изъ това.

— Що е това? попита важно Пугачовъ.

— Прочети го и ще видишъ, отговори Савеличъ.

Пугачовъ присе книгата и дълго време я разглѣждаше.—Що ти пишешъ така чудно? каза той най-послѣ.

— Нашите свѣтли очи нищо не могатъ да разбератъ. Дѣ е моятъ оберъ-секретаринъ?»

Единъ младъ човѣкъ, облѣченъ въ капралски мундиръ, дотърча твърде бързо при Пугачова. «Чети високо, съ гласъ,» каза самозванецътъ, като му подаваше хартията. Азъ много желаѣхъ да зная, за каквоamoto старче е намислило да пише Пугачову. Оберъ-секретаринътъ захвана да чете съ гласъ дума по дума слѣдующето: «Два халата, единътъ памученъ, а другиятъ коприненъ съ рески, за шестъ рубли.»

— Какво е това? попита намърждено Пугачовъ.

— Заповѣдай му да чете по-нататъкъ, отговори спокойно Савеличъ.

Оберъ-секретаринътъ продължи: «Мундиръ отъ тънко зелено сукно, за 7 рубли; панталоне бѣли сукнени, за 5 рубли; дванайсетъ ризи отъ холандско платно, съ манжети, за 10 руб.; едно санджче съ чайни потрѣби, за двѣ и половина руб. . . .»

— Какви сѣ тие бърцолевщини? прекъсна чтението Пугачовъ. — За какво ми сѣ твоите санджчета и твоите гащи съ манжети?

Савеличъ замѣнка и захвана да са обяснява: «Това е, господарю, заповѣдай да видишъ, реестрътъ на господарското имане, което е изкрадено отъ злодѣйците . . .»

— Какви злодѣйци? попита Пугачовъ сърдито.